

سلامت معنوی

توجه به سلامت و فراهم کردن زمینه های لازم برای تحقق یک زندگی سالم و پویا، ضامن سلامتی آن جامعه است. سلامت از دیدگاه سازمان جهانی بهداشت (۱۹۴۶)، عبارت است از: حالت بهزیستی کامل جسمانی، روانی و اجتماعی و نه صرفاً فقدان بیماری یا ناتوانی. سلامت معنوی بعدی از سلامت است که در اثر اعتقاد عملی به بعد معنوی برای انسان پدید می آید و با دیگر ابعاد سلامت در ارتباط کامل و موثر قرار دارد.

سلامت معنوی، وضعیتی است که در آن **بینش**، **گرایش** و **کنش** فردی، خانوادگی و اجتماعی انسان در راستای قرب و رضای الهی قرار گیرد و به لحاظ دین شناختی، سلامت معنوی حاصل و برآیند یکی از اضلاع پنجگانه هندسه معرفتی دین (عقاید، علم، احکام، اخلاق معنویت) می باشد. و آموزه های دین اسلام عهده دار تنظیم روابط چهارگانه اساسی انسان ” با خدا، با خود، با خلق و با دنیا ” است.

دو نگاه و رویکرد به سلامت معنوی وجود دارد: یکی **نگاه حداقلی**، که آن را به مثابه یک ابزار لحاظ می کند. یعنی نگاهی محدود به درمان جسمانی بیماران بر اساس شاخص های معنوی و دیگری **نگاه حد-اکثری** است که آن را در عرض سلامت جسمانی قرار می دهد، یعنی به دنبال توسعه سلامت در معنی عام و کل گرایانه فرد و جامعه است. سلامت معنوی و سلامت جسمانی (و نیز سلامت روانی و روحی)، به لحاظ ماهوی عین هم نیستند و با هم فرق دارند. اما در پیوند با یکدیگرند لذا فقط کافی نیست که بررسی کنیم سلامت معنوی چه تاثیری در سلامت جسمانی (و نیز سلامت روانی و روحی) دارد، بلکه

همچنین باید بررسی کرد که سلامت جسمانی و روانی و روحی چه تاثیری در سلامت معنوی دارد زیرا رابطه دوسویه است و تاثیر و تاثر متقابل است.

